

Det kan være baade til morskab og af interesse at blade i et gammelt familiealbum. Det virker, som om fortiden og minderne rykker En tæt ind paa livet. Jeg har været paa turné i min skuffe med gamle travbilleder og har derfra hentet nogle stykker fra ældre tider, som jeg haaber kan mere travets tilhængere lige saa meget, som det gamle album undertiden kan glæde og more familiens medlemmer.

Minder i mit billedarkiv

For få år siden skrev jeg en juleartikel og holdt den, indrømmer jeg, i den mere personlige jeg-form. Den kom tilbage fra bladets redaktør — jeg afslører ikke hvilket blad — med en rødkridts-påtegning, der kort og godt lød »Memoirer i utide«. Og længere nede havde samme redaktør tilføjet: »Det er for tidligt, at Du skriver dine memoirer«. Artiklen var vældig god! Det er dog i alt fald nødvendigt, at jeg selv synes det, men den nåede aldrig at blive publiceret.

I denne artikel skal jeg vel vogte mig for at komme for meget ind på det memoire-mæssige, men jeg-formen vil jeg forsøge at gennemtvinge, dels af den grund, at det er nemmere at få indflettet små bemærkninger, som ellers ikke kunne komme med, dels af den grund at man nu engang kommer bedre i kontakt med sine læsere — det giver ligesom et mere personligt indtryk.

På den vandring, jeg har været i min skuffe med gamle travbilleder, var gamle bygmester *C. L. Müller's* smukke derbysejr med Peter Pogue jr. noget af det, der først faldt mig i hænde, og det faldt mig da ind, at der måtte være noget yderst interessant at fortælle om denne mand, i så mange år amatørsportens *persóna gráta*. Ikke alene for amatørsporten, men for dansk travsports internationale klasse skulle han i så talrige år få en yderst stor betydning. Og til oplysning for amatørsportens nutildags mange tilhængere skal jeg straks afsløre, at han i 1922 vandt »Amatørernes grand prix« med den amerikanske hoppe Mrs. Affleck.

Det må have været i 1917, at jeg første gang var i kontakt med »bygmesteren«, som han slet og ret kaldtes i daglig tale. Det var på staldterrænet ved de forlængst nedrevne stalde på det sted, hvor nu parkeringspladsen på Traverbanevej ligger, ret overfor *Koster's* villa. Træner *Knud Hansen* og jeg, der begge var et par store drenge, var travlt be-

skæftiget med at »stikke til streg« med 2-ører og havde som tilskuere træner *Rudolf Jensen*, der dog, syntes vi åbenbart, var lidt for lille til at spille med. Træner *Carl Roth*, der var blandt dem, der havde staldplads her i de gamle stalde, havde lovet os en citronvand, hvis han samme eftermiddag vandt et løb med *Perfection*. Han vandt det, og vi fik en citronvand — til deling. Også bygmesteren havde stald her; han stod lidt og så på vort spil og spurgte mig, om jeg var søn af Clausen.

— Hva' for en Clausen, spurgte jeg tilbage.

— Ja, hvis du ikke er søn af en Clausen, kan det jo være lige meget, hvad det er for en Clausen, vrissede han paa sit halvt svenske, halvt danske.

Men bygmesteren og jeg blev senere gode venner. Denne tid lå forud for hans import af de mange heste fra Amerika, og de heste, han bedst havde gjort sig kendt med, var Tako, dennes søn Tako Boy, Irroy, Lady Chimes, Mambrino, og hvad nu de andre ellers hed.

Jägersrobanens primus motor.

Nogle sagde, at bygmester Müller var født i Danmark; det er aldrig lykkedes mig at få dette konstateret, men han var i alt fald svensk borger, bosiddende i Malmø, og det var et yndet udtryk i forbindelse med hans navn, at »han ejede det halve af Malmø«. Noget overdrevent var det vel nok, men at han betød uendeligt meget for Malmø by, er der vel ikke tvivl om, og adskillige af de store bygninger derovre har han stået fadder til.

Jeg mener at vide, at han var med i dansk travsport allerede fra omkring århundredskiftet, thi svensk travsport var der jo dengang ikke meget af, og totalisator i forbindelse med svensk væddeløbssport var et helt ukendt begreb. I 1907 blev de første travløb kørt på Jägersrobanen ved Malmø i forbindelse med nogle galopløb, som var arrangeret

af »Skånska fältrittklubben«, og sådanne travløb blev kørt lige op til den første verdenskrigs begyndelse i 1914. Totalisatorbevilling, som man har det i dag, kendtes ikke. Nok kunne der spilles; det vil sige, klubbens egne medlemmer kunne spille i begrænset omfang i en rotunde, der var anbragt inde bag et plankeværk, og kun mod forevisning af et medlemskort kunne man komme ind i det allerselligste. Det forhindrede dog ikke, at løbene kunne overværes af hvem som helst — men spille måtte som sagt kun »fältrittklubben«s medlemmer. Det var jo også en form for væddeløb! Først i 1923 genåbnedes Jägersrobanen, og Müller var en utrættelig drivkraft for denne banes virksomhed, og erindrer jeg ikke meget galt, var det også ham, hvem banen kunne takke for en energisk medvirken til det første offentlige totalisatorspil i Sverige, der indførtes på Jägersro så sent som i 1923.

Det var ikke småsummer, Müller ofrede på sin kære hobby, travhesten. Formentlig utilfreds med det materiale, der dengang stod til hans rådighed, begav han sig i efteråret 1919, et år efter den første verdenskrigs ophør, på vej til Amerika, hvor han blandt andet besøgte nogle af de store stutierier samt den dengang eksisterende, nu forlængst nedlagte »Old Glory«-auktion i New York, og fra dette besøg medbragte han en meget stor samling travere, vistnok omkring 20, der ankom til Malmø, hvorfra de, der skulle benyttes i væddeløbs-øjemed, senere blev sendt til Charlottenlund, der jo var den eneste travbane ved København. Alene på auktionen købte han Peter Pogue, Peter Wheeler, Helen Rico og San Vienna samt årsplagene Great Miss Bingham, Mrs. Affleck, Lee Kelly og Lee Axworthy jr. Gamle travfolk vil nikke genkendende til disse navne, der senere skulle få så stor betydning for internationale løb på københavnske baner.

De to sidstnævnte, Lee Kelly og Lee

Axworthy jr., var begge faldet efter verdenschampion-hingsten Lee Axworthy 1,58¼ (1,13,5), der netop var afgået ved døden det samme efterår efter at have produceret kun to årgange, og det er klart indlysende, at bygmesteren var begejstret over at have erhvervet to sønner af den fornemme storhed. Jeg erindrer, at han i et interview i en avis kort efter sin hjemkomst udtalte, at »plage efter Lee Axworthy ikke var til at opdrive for guld i Amerika«, hvilket bevirkede, at en kendt, yngre hesteejer, også kendt for en noget flabet facon i almindelighed, kort efter i et indsendt brev til bladet udtalte, at »så måtte det sgu' være småt med guldet derovre«. Sandheden var jo nok den, at plagene ikke havde kostet ret meget, men derfor var der jo ingen særlig grund til at berøve bygmesteren hans glæde over de unge heste, der senere viste sig at være udmærkede væddeløbere, og endnu den dag i dag figurerer Müller og Lee Kelly i kliché udenpå Jägersrobanens programmer.

Peter Pogue var importens stjerne.

I den store sending var også en del avlshopper, f. eks. Bowbelle Mc. Kinney, moderen til den dengang så berømte Walter Cox-traver Greyworthy, ligesom han i Manrico B. havde sikret sig en berømt avlshingst og vinder af »The Kentucky Futurity«, Amerikas egentlige travderby. Manrico B. havde i flere år stået på Walnut Hall Farm, avlede ikke afkom, der var helt i topklasse og bar i alt fald i Amerika prædikat af at være en ren »menneskeæder«. Jeg har desværre aldrig fået denne historie bekræftet nogetsteds, men det blev sagt dengang, at Manrico B. under transport fra Amerika og herover i Antwerpens havn havde skambidt en af de ledsagende

negre, som bygmesteren måtte betale en større erstatning.

Perlen i hele sendingen var dog den 5-årige hingst Peter Pogue, som ligefrem blev et trækplaster i flere år på vore baner. Vel nåede dens danske rekort aldrig længere ned end til 1,23,6, men det var fint dengang, og rekorden noterede den i »Mesterskab for Danmark«, da den med den korteste af alle snuder blev slået af gamle *Frank Starr* med Don Orlan.

I en omtale af Peter Pogue i auktionskataloget hed det bl. a., at den havde en rekord af 2,07¼ (1,19,1), at den gennem sæsonen 1919 havde startet imod de bedste i den bedste klasse, heste som Mc. Gregor the Great 2,03¼ og Mignola 2,04¼, men også, at hingsten var betydelig bedre, end dens rekord egentlig gav udtryk for. Langsom som begynder i sine løb kunne Peter Pogue med bygmesteren i sulkyen komme som en stormvind på det sidste stykke og meget ofte feje al modstand til side. Jeg erindrer i alt fald ved en enkelt lejlighed at have haft »Pjokken«, som den oftest blev kaldt, de sidste 600 meter i et løb efter omkring 1,18. At Müller som oftest kørte sine løb langt ude i banen, reducerede jo ikke ligefrem dens besvær for at nå frem i spidsen. Og desårsag havde vore trænere så absolut intet imod at have Müller med i løbene; han kørte jo ingen i vejen, som de udtalte. Vi skal ikke her komme nærmere ind på en udførlig omtale af Peter Pogue's væddeløbskarriere, det tillader pladsen ikke, men den nåede dog at vinde 60.550 kr. og 15 sejre i 73 starter. Kun et enkelt løb bør have en særlig omtale, fordi det viser, selv om Müller så åbenbart havde uret, hvor stærkt han gik op i den kære travsport:

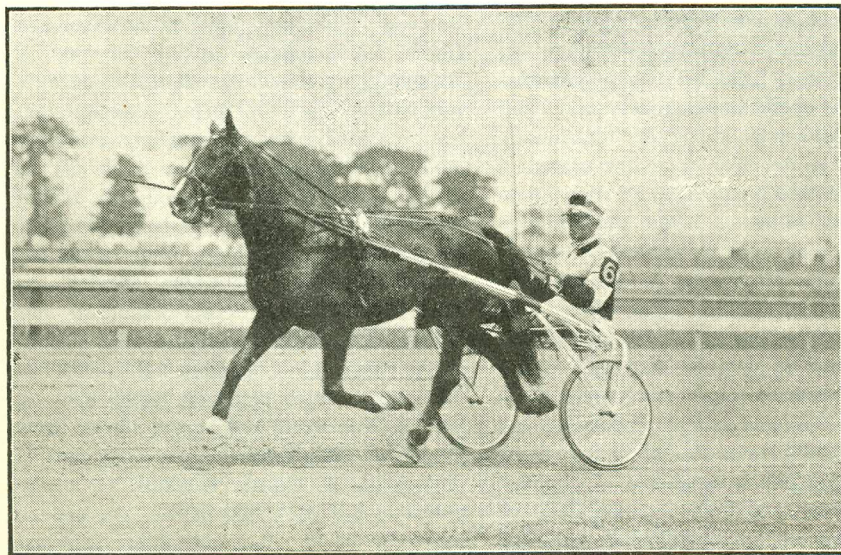
Dengang eksisterede der i hver sæson på Charlottenlund travbane et »Ind-

lænder-sommerløb« og et »Internationalt sommerløb«, der begge gik over 3000 meter med sædvanlige tillæg jfr. opnåede grundpræmiesummer, og med de mange nye heste, der da var kommet hjem fra Amerika, skulle 1920's internationale sommerløb få en ganske speciel interesse og spænding. Der foresvæver mig noget om, at Peter Pogue startede med 90 meters tillæg, altså fra 3090 meter, men i hvert fald vandt *Koster* løbet med den amerikanske hoppe Sandorra i sådan noget som 1,29. Peter Pogue var blandt de placerede heste, men efter at mållinien var passeret, så man Müller og Peter Pogue fortsætte i det mest formfuldendte trav en hel ekstra omgang, således at »Pjokken« altså tilbagelagde ialt 4040 meter. Og da så endelig parret nåede gennem mål, stormede Müller op i dommertårnet og nedlagde den skarpeste protest. »Der fattades en omgång«, hævdede han med stor bestemthed; de øvrige konkurrenter havde kørt en omgang for lidt, og han og Peter Pogue måtte derfor være vinder af løbet. Tidtagning og forklaringer nyttede ikke det ringeste; protesten blev naturligvis afvist, men jeg tror dog ikke, at det nogensinde gik op for den gamle hædersmand, at det var ham, der havde uret.

Müller og den store ringer-affære.

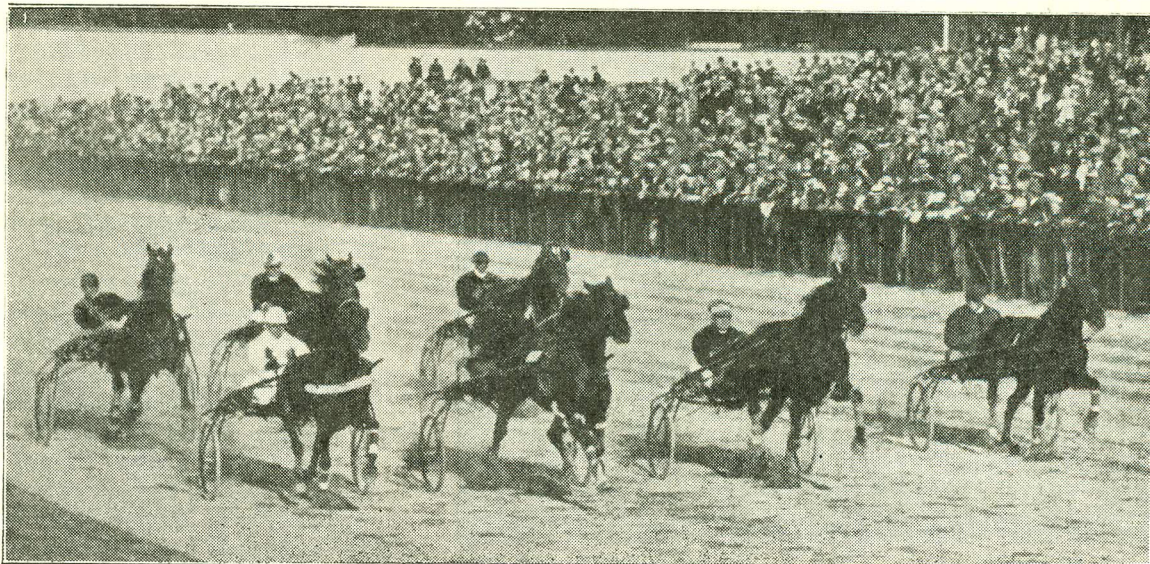
For dem, der ikke erindrer bygmesteren, kan jeg sige, at han var en stor, svær herre, en stout type med næsten snehvid moustache, altid ulasteligt klædt, i privat eller i væddeløbsdress, hans kørestøvler skinnede om kap med hans glinsende og velplejede travere, og hans sorte uniform og hue med hvide sømme hørte til sportens mest kendte farver. Pisken, når han havde en sådan med, var som oftest anbragt nede i den ene kørestøvle; jeg mindes ingensinde at have set ham benytte sig af den. Nogle sagde om ham, at han var kværlant. Det var dog vist mest dem, der ikke brød sig om at høre hans sandheder, for sin mening lagde han aldrig skjul på. Hans ovenfor citerede tilfælde med Peter Pogue i sommerløbet kunne måske tyde på noget i den retning, men det er nu engang menneskeligt at fejle, og under alle omstændigheder fik Müller til syvende og sidst ret, da han efter de største genvordigheder fik sat fart i den dengang så meget omtalte og stadig erindrede »ringer«-affære.

I de første år efter krigens ophør var det jo næsten en dagligdags ting, at der kom nye amerikanske travere hertil. Mellem dem var også hingsten Advance Guard og hoppen Loretta Charlton. Ofte besejrede de Müller's heste, og Müller mente at kunne erindre disse to heste fra opholdet i Amerika; begge havde

Et gammelt Billede af Peter Pogue, da den var i Amerika. Her ses Hingsten med Træner Henry Thomas i Sulkyen.

Starten i Derbyet. Guy Worthy ligger paa Inderbanen og derefter fra venstre i første Række ses Svarte Petter, Double King og Peter Pogue jr. Bagved følger fra venstre: Felix Charm, F. M. R. og Fancy.

været med på auktionen i 1919 i New York, ganske vist under andre navne, og Müller hævdede vistnok bestemt, om jeg erindrer ret, at Advance Guard var identisk med den kendte amerikanske travet Belgic, medens Loretta Charlton's rigtige navn var Amy Frisco. Også andre af de importerede heste var indført under falske navne for at give dem bedre startvilkår her i landet, hævdede han, og tænderne var filet på en måde, så man måtte få indtryk af, at de var yngre, end de faktisk var.

I august 1922 nedlagde Müller den første protest imod disse heste, men i første omgang blev protesten afvist, fordi et par tilkaldte professorer efter en besigtigelse af de pågældende hestes mund måtte mene, at deres alder var som opgivet. Men Müller fortsatte uden skånelse! Han bekostede en amerikansk travtræner til at tage den lange vej herover, forøvrigt den træner, der havde haft både Belgic og Amy Frisco i træning i Amerika, og denne hævdede med stor bestemthed, at der var tale om et rent svindelnummer, og at bygmesteren havde ret i sin påstand.

En hel del af disse heste startede »under protest« i 1923, således at der ikke kunne udbetales præmier efter opnåede sejre og placeringer til deres respektive hesteejere, så længe sagen stod på, og endelig langt om længe blev sagen afgjort fra Det danske Travselskabs side, og Advance Guard, Alice Jeremiah, Ida Tearolaine, Isabella Tearolaine, Loretta Charlton og Queen Ivan blev alle afslørede som »ringers«. Derimod lykkedes det aldrig nogensinde Müller at føre blot sandsynlighedsbevis for, at mock-indlæn-

deren Double King, således som af ham hævdedt, var et år ældre end faktisk beregnet. Bag hele denne modbydelige svindelaffære stod en amerikaner, mr. J. Metcalfe og andre, der blev udelukkede fra samtlige amerikanske travbaner.

Forøvrigt fik historien den slutning, at et medlem af travselskabet på dettes ordinære generalforsamling i marts 1924 rejste sig og stillede forespørgsel, om ikke det var meningen, at bygmester Müller burde have alle sine udgifter i forbindelse med sagens opklaring refunderet af selskabet. Naturligvis blev forslaget vedtaget. Müller fik overrakt en check på vistnok godt 4000 kroner, som han med en flot gestus lod overrække til trænerne og staldfolkenes understøttelsesfond.

Hans største triumf.

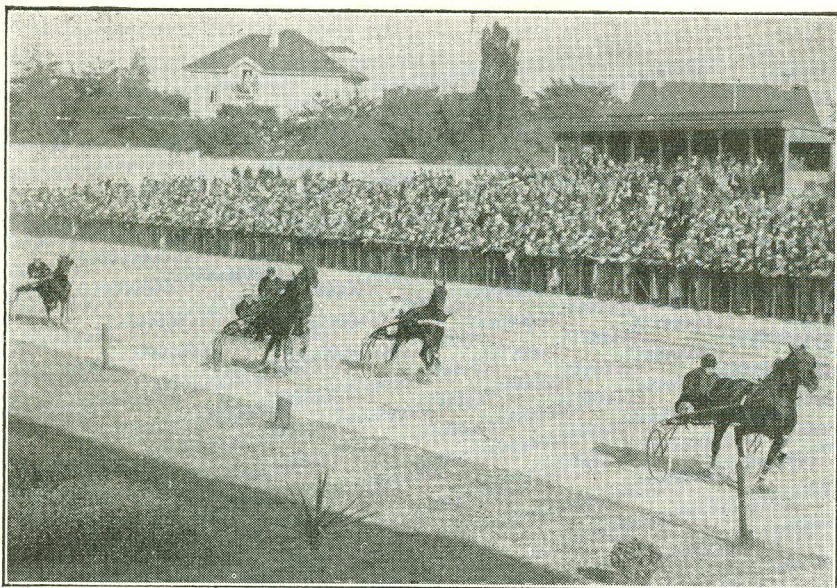
Efter hjemkomsten fra Amerika med de mange heste forstod han, at Peter Pogue som søn af Peter the Great måtte have en vis avlsværdi, og allerede tidligt i 1920 lod han sin amerikanske hoppe Worthy Lass tilføre hingsten, og resultatet blev et i 1921 født hingsteføl, der i dåben fik navnet Peter Pogue jr. Den tilhørte samme årgang som Guy Worthy, Double King, F. M. E., etc., en årgang, der stod som en af de bedste forud for den så navnkundige S-årgang. F. M. E. nåede således som den første danske fødte toåring ned på en tid af 1,32,8, Guy Worthy satte over 1660 meter ny dansk toårsrekord med 1,29,9, præcis den samme tid som den tyske toåring Erbse nåede i 1923 som Tysklands første 1,30-toåring. Og Double King tra-

vede 1,31,4, tider, som man ikke havde turdet drømme om blot året i forvejen. Som toåring samme år nåede Peter Pogue jr. dog kun 1,44, var god som treåring, men fik dog først sit meget store gennembrud som fireåring i 1925 — på den måde altså et 25-års minde!

Efter den anstrengende sæson som toåring havde hverken Guy Worthy eller Double King været noget særligt som treårs. Double King startede ganske vist en enkelt gang som treårs, men det var rigtignok i kriteriet, som den hjemførte med Starr i vognen, og Guy Worthy havde vundet 2 småløb i 7 starter. Bedre gik det ikke Guy Worthy i 1925's forsæson, og ret umiddelbart inden derbyet sendtes den i træning hos Koster, hvem det lykkedes at rette den så meget op, at den stillede op som favorit i derbyet.

Endnu i dag erindrer jeg klart dette løb og starten, der gik forud. Müller med Peter Pogue jr. lå lidt bag de andre i starten, starteren ville gerne have ham med i startafgangen, men Müller råbte blot til starteren: »Lad dem bare køre, tag ikke hensyn til mig, jeg kommer nok med«. Billeder viser klart bygmesterens tilbagetruckne plads i starten, men fra starten og fremefter arbejdede hans lille, tætte og energiske hingst sig frem, yderbane på yderbane, og da tårnet passeredes efter første omgang, lå Peter Pogue jr. ude i fjerde spor med Double King, staldkammeraten Svarte Petter, kørt af bygmesterens hjælpekusk *Anton Fyhr*, og Guy Worthy indenfor sig. Kort derpå gik Peter Pogue jr. i spidsen, ved sidste omgangs begyndelse førte den med 15 meter foran Guy Worthy og

Da Derbyfeltet gaar ind til sidste Omgang. Peter Pogue jr. fører før Guy Worthy, Double King, Svarte Petter og F. M. R.

Double King, der brød ned og opgav ovre ved staldene, og endelig i opløbet afviste den ganske klart den på yderbanen fremstormende Guy Worthy, publikums slagne favorit. På tredjepladsen indkom *Arnold Jensen* overraskende med hoppen Fancy. Som vinder gav Peter Pogue jr. dog kun 2,83 i odds. Det var forøvrigt det år, da kriteriet blev kørt på Grundlovsdagen, fredag den 5. juni, og derbyet kom til afgørelse to dage derefter, søndag den 7. juni. Det var dårligt nok, at programmet kunne nå at udkomme.

Endnu en scene erindrer jeg tydeligt fra dette derby — en scene, der skulle bibringe mig tanken om, hvad dårlig sportsånd vil sige. En dengang meget kendt, yngre hesteejer, der havde interesse i en af de besejrede heste i løbet, mødte frem ved dommertårnet, medens Müller og Peter Pogue jr. blev laurbærkranset, og vel sagtens uden noget særligt ønske om, at det kun burde høres af så få som muligt, udtalte han: »Vor

herre bevares, var det den kamel, der skulle vinde årets derby«. Der var med mig adskillige, der fik en ækel smag i munden. Forhåbentlig gik det dog uden om bygmesterens øren i hans lykkelige sejrstrus efter hans utvivlsomt største triumf.

Og at Peter Pogue jr. var yderst langt fra at være nogen »kamel« fik den senere rig lejlighed til at vise. Ikke alene var den en af de første danske indlændere, der nåede ned under 1,25, men i et af sine løb besejrede den endog en amerikansk storhed som Harrison Dillon.

Sidst i tyverne afgik bygmester C. L. Müller ved døden. Med ham forsvandt en af de mest særprægede skikkelser, den danske travsport og traveravl har rådet over, men også en af de mest ofervillige sportsfolk, en mand, for hvem travet var sport for sportens skyld, og alt andet var ligeegyldigt.

Danmarks første repræsentant i »Matadoren Rennen«

Det er en tilfældighed, når mit andet valg til denne artikel er faldet på et billede, der har relation til den så meget kendte »ringer«-affære, men det skulle dog ikke gøre omtalen mindre interessant.

Blandt de stor-hesteejere, der dukkede op i dansk travsport umiddelbart efter den første krig, var også kammerjunkeren *M. A. Creagh-Bornholdt*, hvis talrige heste startede under pseudonymet »Mr. Farmer«. Han var godsejer, ejer af de store godser »Sorvad« og »Løvenholm« i Jylland, og hans carmoisin- og stålgrå tværstribede væddeløbsfarver var uden sammenligning noget af det eleganteste

af dragter. Denne uniform var noget af en arv, idet kammerjunkeren, der på mødrende side stammede fra Irland, havde overtaget den fra sin engelske familie, og de samme farver, blev det hævdet, havde bragt mange fuldblodsheste til sejr på engelske væddeløbsbaner. Et smukt syn var det at se staldens træner *Holger Fischmann*, altid lige så velplejet og soigneret som hestene, køre en af de imponerende »finish«, der kendetegnede hans træning og køremetoder.

Kammerjunkeren havde flere gange overfor Fischmann »truet« med at skulle være hesteejer og opdrætter i det større format, men særlig stærkt blev Fisch-

mann ikke støttet i disse udtalelser, da Creagh-Bornholdt en løbedag på Charlottenlund i efteråret 1918 i et salgsløb sikrede sig sin første traver, den ret upåagtede Lady Vera, som han betalte med 4000 kr. Fischmann foreslog, at nu afdøde *Poul Groch* skulle beholde hesten, og få dage efter vandt Groch med den et løb i 1,37,8 bag den diskvalificerede Titus, pseudonymet »Mr. Farmer«s første travvinder.

Men Creagh-Bornholdt holdt sit løfte! Kort derefter gav han Fischmann ordre til at indkøbe nogle virkelig gode heste, væddeløbere som avlshopper, og i tæt rækkefølge købtes følhopperne Z. Petite og den gamle derbyvinder Danish Girl, væddeløberne Elisa Trinket, Unica, B. S. og Veronica, og både sidstnævnte og den hos *Julius Høybye* købte Bibiana blev betalt med meget store summer. Danish Girl var ved købet i fol ved Alabama Bond, og dens i 1919 fødte føl Flashlight, som kammerjunkeren Creagh-Bornholdt blev opdrætter af, satte i 1921 ny dansk toårsrekord med 1,34,8 (!).

I 1918, da de første indkøb til den senere så store stald blev gjort, havde Union Boy vundet kriteriet, kørt af gamle *Sommerfeldt*. Den ejedes da af travselskabets mangeårige bestyrelsesmedlem, bagermester *H. F. Eiermann*, der havde købt den af træner *Fischmann* for godt et par tusinde kroner. I januar 1919 købte Fischmann den tilbage til kammerjunkeren — men prisen var nu blevet 20.000 kr.! Og med Union Boy vandt Fischmann det samme år derbyet i »Mr. Farmer«s smukke farver.

Creagh-Bornholdt *alias* »kammerjunkeren« *alias* »Mr. Farmer« var en af de helt rigtige sportsmænd i det store format. Uden hensyn til hvad hestene kostede, blev det ene indkøb gjort efter det andet; Union Boy betaltes som sagt med 20.000 kr., den 2-årige Guy Moko, vinder af opdrætningsløbet i 1921, kostede andre 20.000 kr., og den senere som »ringer« overbeviste amerikanske hingst Advance Guard samt de to danske ungeheste Filippa II., der forøvrigt købtes fra bygmesteren, og Native Spirit betaltes tilsammen med lige under 100.000 kr. — »Mr. Farmer« ville være i spidsen, og han kom det! Alene i en af de sæsoner, 1921 må det vel have været, lykkedes det Holger Fischmann med kun seks heste at vinde 60.000 kr.! Det bør i den forbindelse erindres, at vi ingen Amager travbane havde dengang, kun slet og ret Charlottenlund.

Vinder af et heat — og solgt!

Det var netop på de tider, at den endnu ikke afslørede storsvindler *Mr. Metcalfe* dukkede op på skuepladsen. Han var først ankommet hertil med hoppen Alice

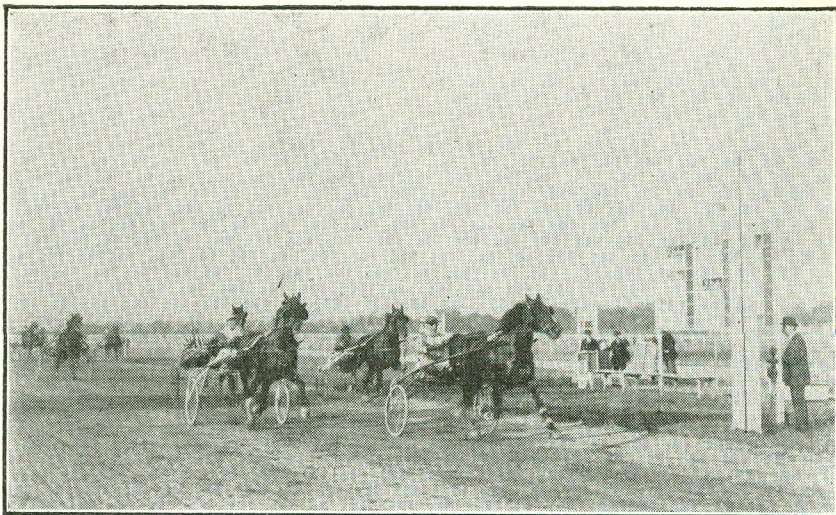
Jeremiah, i 1921 kom hingsten Advance Guard og hoppen Queen Ivan foruden forskellige andre, men de tre nævnte blev sikret for kammerjunker-stalden, og inden afsløringen lykkedes det Fischmann at vinde adskillige løb med dem.

Men allerede hen ad efteråret i 1920 begyndte man at »snakke« om disse mytiske heste, og Alice Jeremiah var en af de mistænkte. En skønne efterårsdag fik kammerjunkeren meddelelse fra travselskabet om, at man så sig nødsaget til at lade Alice Jeremiah starte »under protest«, en disposition, der bragte ejeren i harnisk, og som kun blev afværget ved, at kammerjunkeren satte trumf på og hævdede, at enten måtte man bevise, at hesten var »ringer«, og i så fald måtte man helt forbyde den at starte, eller også måtte man sørge for, at der blev ro om sagen.

Imidlertid tabte han tålmodigheden, og en skønne dag gav han Fischmann ordre til at drage afsted med Alice Jeremiah til Berlin for at starte den i det højt doterede »Matadoren Rennen«, og klarede den sig hæderligt, skulle han sørge for at få den solgt. Fischmann parerede naturligvis ordre, begav sig til Berlin med Hoppen, og dette blev første gang, at en danskejet hest var deltager i det dengang mest betydende internationale travløb i vor verdensdel.

Nu hørte Alice Jeremiah til de heste, der helst skulle have et par opvarmingsheats først; dette kunne dog ikke tillades dernede, og Fischmann måtte desårsag nøjes med at trække hesten rundt på staldterrænet forinden løbet. Den var derfor slet ikke i fuld vigør i første heat, pacede og padlede fra start, og kun ved energisk »drive« lykkedes det Fischmann at undgå en distancering. I andet heat gik det betydelig bedre, her sejrede hoppen i en tid omkring 1,25½ og slog berømt heder som Black Jim og Edelstein II. Fra starten i tredje heat klumpede alle de tyske trænere sig sammen i kompakt masse omkring Alice Jeremiah, der aldrig nåede at komme fri, og sejren gik i 1,24,1 til Black Jim, der havde vundet første heat. Men andenpræmien på en voldsom masse mark i den for Tyskland dengang så alvorlige inflationstid kunne de dog ikke tage fra hoppen. Vinderen af løbet Black Jim skulle siden blive en af Tysklands bedste beskelere, fader til bl. a. Black Jim jr. og farfader til vor senere derbyvinder Jim Bingen.

En amerikansk hoppe med de kvalifikationer var der naturligvis altid en køber til; Fischmann solgte den på stedet til en berlinsk kulgrosserer, men sidenhen endte det med en tysk proces, i hvilken Fischmann var tilsagt — og gav møde — som vidne i en retssal i Berlin.

Alice Jeremiah vinder andet Heat af Matadoren Rennen for Black Jim og Edelstein II. Derved blev Hoppen Nr. 2 i det store Løb.

Så fulgte her i Danmark afsløringen af forskellige amerikanske heste, blandt dem Alice Jeremiah, der viste sig at være identisk med en i 1912 født hoppe ved navn Golden Axworthy med halv-milebane-rekord 2,11¼ (1,21,8). Og da så samtidig kulgrosserereren i Berlin, hoppens ejer, og hans træner F. Neuenfeld gik hen og blev uvenner af en eller anden ukendt årsag, blev Alice Jeremiah alias Golden Axworthy sendt på auktion i Berlin i efteråret 1921.

Sofus Sørensen køber billet til Berlin.

Nyheden om hoppens forestående salg »under hammeren« nåede også til Danmark, og Sofus Sørensen, der erindrede den meget velbyggede og fornemt trukne hoppe, der var datter af Morgan Axworthy, fik interesse i at sikre sig en god følhoppe, for selv som overbevist »ringer« kunne den dog under alle omstændigheder benyttes til avl under det rigtige navn. Da jo så at sige alle folk dengang med en smule respekt for sig selv spekulerede i tyske mark, har man jo lov til at formode, at S. S. også har haft tyske penge i hånden; i hvert fald tog han billetten til Berlin, dukkede op i salgsringen og købte Alice Jeremiah, der nu kun eksisterede under sit rette navn Golden Axworthy.

Men ukendt med forholdene erfarede Sofus Sørensen hurtigt, at udførsel af heste fra Tyskland var forbudt. Gode råd var kostbare! Han var for en gangs skyld kommet ud i noget, han ikke havde forudset. Der var ikke andet at gøre end foreløbig at sende den op til nu forlængst afdøde Julius Pajoncek, der havde sit hjem »My Home« i udkanten af Flensborg.

Og en skønne dag fik man at vide, at Sofus havde solgt den til en handelsmand, der var bosat på den danske side af grænsen, men som hver eneste dag

agede med sit hestekøretøj fra den danske side over grænsen til Flensborg for at handle. Skulle så en dag Golden Axworthy tilfældigt være forspændt handelsmandens køretøj, når han fra Flensborg vendte tilbage til sin bopæl på den danske side af grænsen, ja, så havde S. S. betinget sig en vis tilbagekøbsret. Og da S. S. i forvejen havde købt handelsmandens almindelige kørehest, formoder vi, at det har stået handelsmanden frit at sælge den i Flensborg for at få lidt ud af sagen, for eksport af heste fra Danmark var der dog i alt fald intet forbud imod.

Men al den megen ulejlighed kom til at stå i et skrigende misforhold til de frugter, der blev høstet senere. Golden Axworthy endte langt om længe i S. S.s eje i Danmark, hvor den efter et uheld bragte sit første føl i 1924. Det var hoppeføllet Ingen bedre efter Dreamer Boy, og i samme år opdrættede S. S. et andet hoppeføl, der fik navnet Ingen før. Det sidste døde som føl, og Ingen bedre nåede efterhånden en rekord af 1,29,2. Det blev Golden Axworthy's eneste føl, idet hoppen pludselig afgik ved døden i 1925, gold ved »ringeren« Advance Guard alias Belgic. Og datteren Ingen bedre nåede ikke at bringe Golden Axworthy's fornemme blodstrømme videre, idet Ingen bedre døde midt i trediverne efter at have været bedækket i en lang årække uden resultater.

Og ved De så, hvem der fulgte med Golden Axworthy, da den fra sin tysklandstur kom tilbage til Danmark i Sofus Sørensen's eje? En knægt på 16—17 år! Hans navn var Hans Hansen, en kommende lærling i den Sofus Sørensen'ske stald — i dag vinder af snart 600 travløb på københavnske baner, blandt dem dansk travsports største klassiske løb »Dansk traver derby«, først med Rex the Great, sidenhen med Aerolit!